Memories [DVD]

Memories [DVD]

Tre kortfilmer av tre av de mest spennende animeregissørene i Japan utgjør
Memories. Utgivelsen er både variert, tankevekkende og morsom i følge vår anmelder.

Memorizu
Kôji Morimoto, Tensai Okamura, Katsuhiro Ôtomo
Toho animation
1995
Sony Pictures Entertainment
16:9 Fullskjerm
Dolby Digital 2.0
110 min.
2

5

Skrekk, gass og poesi

Jeg gned meg i hendene da jeg oppdaget
Memories fra 1995 på DVD. Personlig er jeg en stor beundrer av Katsuhiro Ôtomo som både mangaka og regissør. Mesterverket
Akira fra 1982, og selvfølgelig filmatiseringen med samme navn fem år senere, er to personlige favoritter. Derfor var det veldig spennende å se romoperaen
Magnetic Rose, katastrofefilmen
Stink Bomb og den poetiske antikrigsfilmen
Cannon Fodder. De tre kortfilmene som gjør utgjør
Memories.

Magnetic Rose

Et nødsignal får romskipet Corona vekk fra sin opprinnelige kurs. Foran skipet i et virvar av galaktisk skrot, hviler det ukjente. I kjernen av skrotet ligger en enorm og ukjent farkost. Etter å ha boret det som tydeligvis er en romstasjon, dykker de to astronautene Heinz og Miguel inn i en ukjent verden av barokke haller med prektige lysekroner og malerier. Etter å ha fulgt signalet uten hell skiller de to mennene lag. En etter en blir de så offer for en rekke mystiske hologrammer. Bildene viser ikke bare hva som hviler bak de glorete hallene, men også de to astronautenes fortid. Det blir en psykologisk maktkamp uten sidestykke.

Tegningene er velgjorte, velproporsjonere og detaljrike. Fargene er mørke, men myke. Hvordan de

fire forskjellige personene på Corona er skildret, gir en virkelig følelsen av at de har vært borte fra samfunnet over lang tid. En annen spennende sak er hvordan de forskjellige hologrammene er tegnet. Hvordan lysstrålene brytes når noen går inn i det. Stilig. Animasjonskvaliteten er helt uten sidestykke. Et glimrende eksempel er hvordan vektløshet er skildret. For ikke å snakke om hologrammene igjen. Realisme er et passende stikkord.

Musikken er som tatt ut fra Stanley Kubricks
2001: A Space Odessy. Vi snakker opera og klassisk musikk. Kjente Yoko Kanno (
Cowboy Bebop og
Ghost in the Shell) står for musikken. Hennes særegne utrykk skaper en stemning som gjør *Magnetic Rose* til et uforglemmelig bidrag i både science fiction- og thriller -sjangeren.

Stink Bomb

Når labbteknikeren Nobuo Tanaka blir smittet med influensa, tipser en kollega ham om et nytt og utestet preparat som vil gjøre han frisk igjen. Tanaka tar ved et uhell feil piller og helvete bryter løs. Som en reaksjon på pillene utvikler han en giftig kroppslukt, som dreper alle medarbeiderne hans. Panikken glir over intetanende Tanaka som straks tar de snodige pillene og setter kurs mot Tokyo. Døden blir hans følgesvenn, og hvor enn han går rammes mennesker. Når regjering får nyss om den voksende trusselen, setter de i gang en enorm offensiv, der hovedoppdraget er å stoppe Tanaka. Om det så betyr å ta ham av dage.

Ikke bare spiller
Stink Bomb på det kjente hysteriet som hvert år oppstår ved tanke på influensavaksinering, men også generelt på epidemier, biologiske våpen og det moderne samfunnets forfall. Skildringen av Tanaka er noe for seg selv. En helt typisk flaskeformet japaner i trettiårene, med en enorm og hoven nese. Han er en karikatur på den typiske, overarbeidede streberen, som bor i mange japaneres indre. Dette gjelder også for alle de andre personene han møter. Særlig de gamle gubbene man finner i det militære krigsrommet. Det er umulig å ikke dra paralleller til Kubricks *Dr. Strangelove or: How I Learned to Stop Worrying and Love the Bomb* (1964).

Animasjonene her er på det samme nivået som i den forrige kortfilmen. Velgjorte!

Det samme gjelder lyden. Stemmeskuespillet er kjempebra, og Tanaka virker bare enda mer levende. Musikken er veldig særegen, en blanding av funky jazz og elektronika. Den bygger opp under den stadig voksende følelsen av at det man ser på, ikke er annet en veldig underholdende tullball. Dessuten et nyrespark adressert til alle hysterikere. Og la oss ikke glemme alle obskure legemiddelprodusenter. En perfekt komedie!

Cannon Fodder

I et krigsherjet land ligger det en by. Byen er beskyttet av høye murer og enorme kanoner. Byens økonomi bygger på krigsindustri og alt handler om én ting: Å fyre av salver med kanonskudd mot

den fiendtlige nabobyen. En aldrende kanonladers sønn har en drøm. Han vil ikke bli som den patetiske faren sin. Han vil ha den mest ærefulle oppgaven av dem alle. Han vil være mannen som fyrer av kanonene.

Cannon Fodder skiller seg helt fra alt som heter anime. Den er sår og nostalgisk. Den skildrer ekstrem patriotisme og et land på feilkurs. Dessuten vil vi alle kjenne oss igjen. Vi har sett det før, i verdenshistorien. Tegningene er gråe og triste. Man kan nesten se skisselinjene bak figurene, som skaper et gammeldags preg. Miljøet er skildret som en karikatur av et industriland, med sot, luftforurensing og dårlig sikkerhet. Overalt er det piper og piper. Husene er små og mange.

Animasjonene er stivere og enkle. Det er tydelig at det er gjort med overlegg. For dette kunne like gjerne vært en propagandafilm fra Hitlers Tredje rike. Musikken understreker det hele gjennom militærmarsjer. Resten av lydbilde er like treffende.

Utgivelsen:

Filmene kan sees med to lydspor; japansk og fransk, og er tekstet på de skandinaviske språkene, samt engelsk, arabisk og fransk. Sammen med de tre filmene får man også en mini-dokumentar. Den er på japansk og tekstet kun på fransk. Dette er irriterende, særlig fordi det er et langt intervju med Ôtomo. Et trailershow kan man også regne med, men det er ikke derfor man kjøper denne DVDen.

Memories er en forbløffende liten samling filmer. Ikke bare er de tre historiene skrevet av Ôtomo selv.
Magnetic Rose som kanskje er samlingens høydepunkt, er regissert av Kôji Morimoto, som på åttitallet grunnla det særegne Studio 4°C (
Tekkonkinkreet, 2006). Dessuten er den scriptet av legendariske Satoshi Kon (
Paranoia agent (2003),
Paprika (2006)). Gode håndverkere lager ofte godt håndverk.
Memories er nok et glimrende bevis på dette!

Anmeldt av Kristian D. Laache, 13 august 2010

Trailer Memories:

Ja

memories_cover;